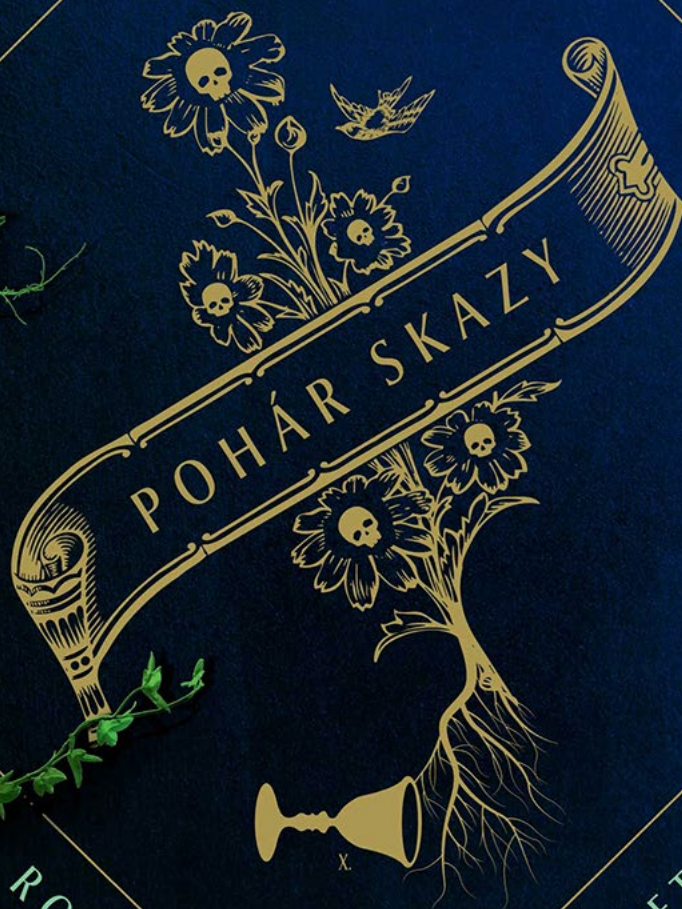

TIEŇ LEVIATANA 1

ROBERT

Lindeni

JACKSON

BENNETT

Pohár skazy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Robert Jaskson Bennett
Pohár skazy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

POHÁR SKAZY

ROBERT JACKSON
BENNETT

POHÁR SKAZY

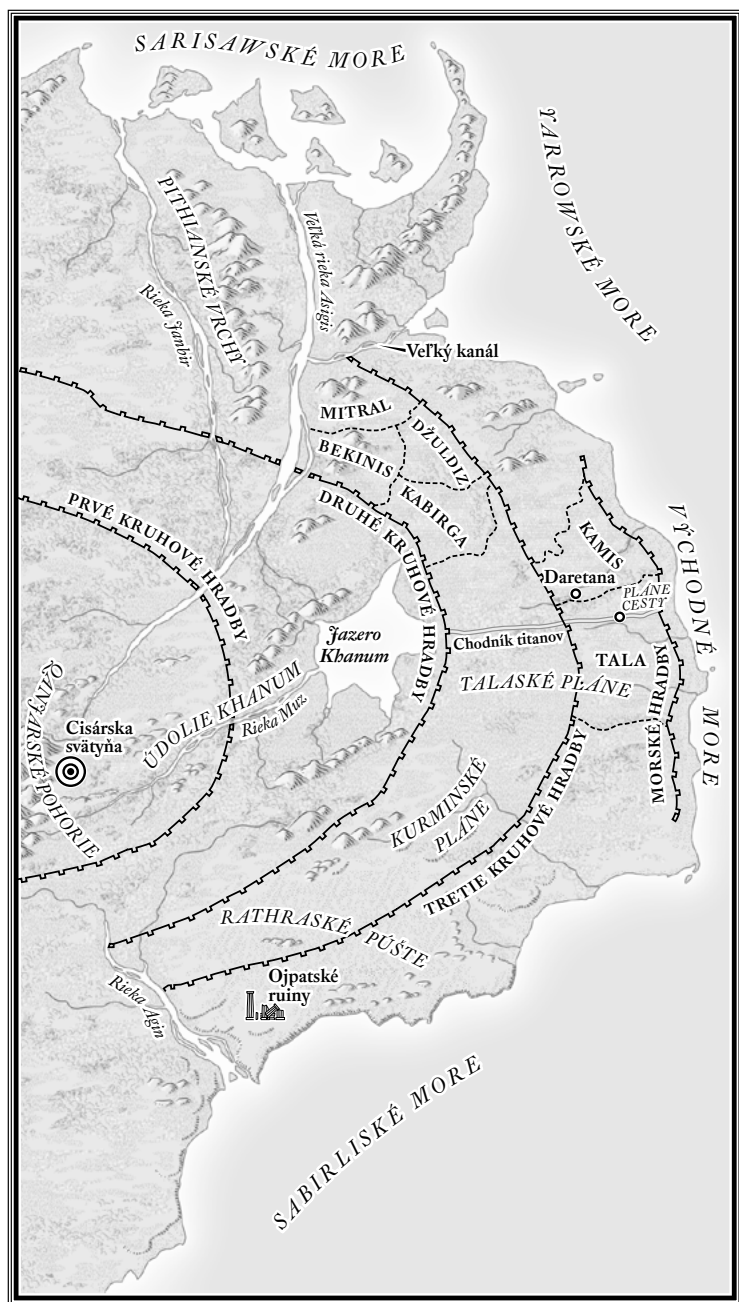
III

TIEŇ LEVIATANA
KNIHA 1

Preložila Nina Weidlerová

Ljndeni

*Mojej mame a babičke,
ktoré mi otvorili bránu k detektívnym príbehom.*

VOJENSKÉ HODNOSTI
VELKEJ A SVÄTEJ CHANUMSKEJ RÍŠE
(od najvyššej po najnižšiu)

KONZUL

PRIFIKTO

VELITEĽ-PRIFIKTO

VELITEĽ

IMMUNIS

KAPITÁN

SIGNUM

PRINCEPS

MILITIS

1. ČASŤ

III

MUŽ V STROME

PRVÁ KAPITOLA

III

Z RANNEJ HMLY SA PREDO MNOU VYNORILI MÚRY PANSTVA, dlhé, tmavé a zaoblené ako koža morského tvora vyplaveného na breh. Kráčal som popri nich a snažil som sa ignorovať chvenie v hrudi a cícerok potu, ktorý mi stekal po krku. Vpredu sa v hmlistom opare mihalo slabé modré svetlo, s každým mojím krokom sa zhmotňovalo do mai-lampiónu visiaceho nad služobníckou bránou panstva; a tam, opretý o múr, stál muž v uniforme so žiariacou oceľovou prilbou, ktorý už na mňa čakal.

Princeps ma pozorne sledoval a čím viac som sa k nemu blížil, tým vyššie mu na čele vyskakovalo obočie. Keď som sa pred ním konečne zastavil, takmer splynulo s vlasmi na temene.

Rázne som si odkašľal – aspoň som dúfal, že to tak znelo – a predstavil som sa: „Signum Dinios Kol, asistent vyšetrovateľky. Prišiel som kvôli telu.“

Princeps zažmurkal a premeral si ma od hlavy až po päty. Keďže som bol takmer o hlavu vyšší než on, chvíľu mu to trvalo. „Rozumiem, pane,“ odvetil. Jemne sa uklonil – tak do štvrtiny, možno tretiny plnej poklony –, ale nikam sa nehol.

„Máte tu predsa telo, či nie?“ spýtal som sa.

„No, máme, pane,“ odpovedal pomaly. Pozrel mi ponad plece na cestu za mnou zahalenú hmlou.

„Tak v čom je problém?“

„No, ech...“ Opäť hodil pohľad na cestu za mnou. „Prepáčte, pane, ale – kedy príde?“

„Prosím?“ spýtal som sa.

„Pani vyšetrovatelka. Kedy dorazí?“

Potlačil som záblesk znepokojenia. S touto otázkou som sa už stretol pri iných prípadoch, ktoré som pre svoju šéfku riešil, ale ani raz v situácii, keď išlo o mŕtve telo. „Vyšetrovatelka sa nemôže dostaviť,“ vysvetlil som. „Preto som tu ja – aby som prezrel miesto činu, vypočul služobníctvo a svedkov a podal jej hlásenie.“

„Vyšetrovatelka sa rozhodla viesť vyšetrovanie... *bez* toho, aby bola pri ňom osobne prítomná?“ hlesol. „Smiem sa spýtať prečo, pane?“

Premeral som si ho pohľadom. Krátka košeľ a z krúžkovej zbroje sa mu v tlmenom svetle leskla, každý krúžok pokrývali drobné kvapôčky rosy. Prvotriedna akosť. Pás mu obopínal ozdobný opasok, cez pracku mu jemne prevísalo brucho – dôsledok skorého stredného veku, rovnako ako prvé šediny na brade. Na nohách mal obuté dokonale vyleštené čierne čizmy s lemom tkaným z kože zafarbenej do zelena. Jedinou štandardnou súčasťou výstroja na jeho tele bol dlhý meč v pošve a tmavočervený plášť, ktorý naznačoval, že patrí k apotetikalom: ríšskym úradníkom zodpovedným za správu početných organických alterácií Ríše. Zvyšok si musel zakúpiť sám, pravdepodobne za nemalú sumu.

To všetko mi napovedalo, že hoci som signum, a teda ho v podstate prevyšujem hodnosťou, tento muž bol nielen starší a bohatší než ja, ale pravdepodobne toho počas svojej kariéry zažil omnoho viac, než si dokážem predstaviť. Nemohol som mu zazlievať, že sa pýta, prečo vyšetrovatelka poslala na miesto činu len nejakého dvadsaťročného chlapca v ošúchaných čizmách.

„Vyšetrovatelka sa zvyčajne nezúčastňuje na vyšetrovaní osobne, princeps,“ vysvetlil som. „Posiela mňa, aby som zhodnotil situáciu, a na základe mojej správy vyvodzuje príslušné závery.“

„Príslušné závery,“ zopakoval princeps.

„Presne tak,“ prikývol som.

Čakal som, že mi umožní vstúpiť, ale len tam stál. Premýšľal som, že mi možno nezostane iná možnosť, len mu nakázať, aby ma pustil ďalej. Ešte nikdy som nevydal priamy rozkaz dôstojníkovi iného ríšskeho úradu a úprimne – ani som presne nevedel, ako na to.

Odláhlo mi, keď napokon zamrmľal: „Dobre, pane...“ a siahol do vrecka. Vytiahol malý bronzový disk s drobnou sklenenou ampulkou uprostred naplnenou čiernou tekutinou. „Budete sa musieť držať blízko pri mne, pane. Táto brána je trochu staršia. Zvykne byť náladová.“

Otočil sa k služobníckej bráne – k zaoblenej priehlbine v hladkom čiernom povrchu múrov panstva. Na druhej strane otvoru visel závoj skrútených, jemne chlpatých lián zelenožltej farby. Keď sa princeps priblížil, nepokojne sa zachveli a ustúpili, čím nám umožnili vstúpiť.

Držal som sa princepsovi v päťách a skláňal som hlavu, aby som sa neudrel o vrch brány. Liany ma štekľili na zátylku a ja som cítil ich sladkú, nepríjemnú vôňu. Pravdepodobne boli upravené tak, aby vyhládávali ľudské mäso, a keby princeps neniesol „kľúč“ – ampulku s činidlami –, obaja by sme skončili paralyzovaní, alebo by nám urobili niečo ešte horšie.

Vynorili sme sa na vnútornom nádvorí panstva. V rannom šere pred nami sa mihali desiatky mai-lampiónov, ktoré viseli zo sedlovej strechy rozľahlého domu stojaceho vysoko na kopci. Okolo celého domu sa tiahla veranda a okná na dome tienili lianové siete prerastené pestrofarebným okrasným machom, ktoré chránili okná pred ranným slnkom. Podlahy boli široké a hladké, drevo dokonale vyleštené. Na východnom konci stála vystlaná besiedka – akýsi miniatúrny čajový pavilón, no namiesto čajového stolíka tam ležala lebka nejakého obrovského zvierata, jej temeno zrezané do vodorovnej plochy. Pomerne morbidna ozdoba na takom honosnom mieste. A honosné miesto to naozaj bolo – nepochybne išlo o najkrajší dom, aký som kedy videl. Pozrel som na princepsa. Všimol si moje ohúrenie a začal sa uskrňňať.

Upravil som si svoj judexský plášť, ktorý mi visel okolo pliec. Nenašli pre mňa správnu veľkosť, a zrazu som sa cítil strašne hlúpo, natlačený v tomto tesnom modrom odeve. „Ako sa voláte, princeps?“ opýtal som sa.

„Ospravedlňujem sa, pane. Mal som sa predstaviť – volám sa Otirios.“

„Identifikovali ste zosnulého, Otirios?“ vyzvedal som. „Dopočul som sa, že pri tom nastali nejaké problémy.“

„Áno, pane. Domnievame sa, že ide o veliteľa menom Taqtasa Blas od inžinierov.“

„Domnievate sa? Prečo sa domnievate?“

Pozrel na mňa úkosom. „Povedali vám, že príčinou jeho smrti bola alterácia, však, pane?“

„Áno...“

„Nuž... takéto veci dokážu skomplikovať identifikáciu tela, pane.“ Viedol ma cez malý drevený mostík ponad čľapotajúci potok. „Alebo vôbec určiť, či *ide* o telo,“ dodal. „Preto, pane, sme tu my, apoteti.“

Ukázal smerom k hmle za domom, kde som rozoznal postavy prechádzajúce záhradami, tiež oblečené v kabátoch a plášťoch tmavočervenej farby, nesúce čosi, čo by sa dalo ľahko pomýliť s vtáčimi klieťkami; no namiesto vtáka sa v každej klieťke nachádzala jemná papraď.

„Kontrolujeme možnú nákazu,“ vysvetlil Otirios. „No zatiaľ sme nič nenašli. Žiadne hlásivky zatiaľ nezahnedli ani neodumreli, pane. Na pozemkoch panstva nie je po nákaze ani stopy.“

Viedol ma smerom k tenkým dverám z papraďového papiera do hlavnej budovy. Keď sme sa približovali, zdalo sa mi, že z vnútra sídla počujem dlhý, neutíchajúci zvuk. Uvedomil som si, že je to krik.

„Čo je to?“ opýtal som sa.

„Pravdepodobne slúžky,“ odvetil Otirios. „Ony... ehm... boli na mieste ako prvé. Stále sú dosť rozrušené, ako si dozaista dokážete predstaviť.“

„Nenašli telo už pred niekoľkými hodinami?“

„Áno. Ale stále sa cez to nepreniesli. Keď uvidíte telo, pochopíte prečo, pane.“

Počúval som ten divoký, hysterický krik a mal som čo robiť, aby som na tvári nedal znať svoje pocity.

V duchu som si pripomínal, že musím zostať sústredený a vyrovnaný. Som predsa dôstojníkom judexu, ríšskeho úradu zodpovedného za vedenie najvyšších súdov a nastolovanie spravodlivosti naprieč Ríšou. Do tohto honosného domu, hoci plného kriku, ma povolali kvôli práci.

Otirios otvoril dvere a krik sa okamžite znásobil.

Hlavou mi preblesla myšlienka, že ak ten krik čoskoro neutíchne, môj moč by nemusel zostať v mojom tele.

Voviedol ma dnu.

AKO PRVÉ MI do očí udrela čistota toho miesta. Nešlo len o neprítomnosť špiny – nikde nebolo ani zrnko prachu, ani jediná šmuha –, ale aj o sterilnosť všetkého honosného nábytku, ktorý sa predtým mnou rozprestieral: jedálenské pohovky vyzerali až príliš nedotknuto, tkané hodvábne rohože rozložené v štvorcoch na podlahe vyzerali až príliš nepoškvrnene, akoby po nich nikdy neprešla ľudská noha. Celý dom pôsobil asi tak útulne a príjemne ako chirurgický nôž.

To však neznamenal, že nebol prepychový. Miniaturne mai-stromčeky boli upravené tak, aby rástli dolu zo stropu a slúžili ako lustre – niečo také som ešte nikdy nevidel –, a ich plody prekypovali na prasknutie malými mai-červami, ktoré okolo nás vrhali mihotavé modré svetlo. Napadlo mi, že tu musí byť drahý aj vzduch, a vzápätí sa mi to potvrdilo: v každom rohu väčšej miestnosti bola zabudovaná obrovská huba kirpis – vysoká a čierna, upravená tak, aby nasávala vzduch, čistila ho, ochladzovala a vydychovala späť.

Zo sídla sa odkiaľsi stále ozýval neprestajný krik. Mierne som sa zachvel a vedel som, že to nemá nič spoločné s teplotou vzduchu.

„Všetko služobníctvo i svedkov sme zadržali tu v dome, podľa vyšetrovateľkiných pokynov,“ oznámil Otirios. „Predpokladám, že ich budete chcieť vypočuť, pane.“

„Ďakujem, princeps. Koľko ich je?“

„Dokopy sedem. Štyri slúžky, kuchárka, záhradník a správkyňa.“

„Komu toto panstvo patrí? Predpokladám, že nie veliteľovi Blasovi?“

„Nie, pane. Tento dom vlastní klan Hazovcov. Nevšimli ste si ich erb?“ ukázal na malý znak visiaci nad vstupnými dverami: vtáčie pierko vztýčené medzi dvoma stromami.

To ma zarazilo. Hazovci patrili medzi najbohatšie rodiny v Ríši a vlastnili obrovské množstvo pôdy vo vnútorných prstencoch. Dychberúci luxus tohto miesta začínal dávať zmysel, no všetko ostatné sa tým len viac zamotávalo.

„Prečo by si Hazovci zaobstarali dom v Daretane?“ spýtal som sa, úprimne zmätený.

Princeps pokrčil plecami. „Netuším, pane. Inde už možno nezostali žiadne domy, ktoré by mohli skúpiť.“

„Nachádza sa tu momentálne niekto z ich klanu?“

„Ak aj áno, pane, tak sa vedia neskutočne dobre skrývať. Správkyňa by mala vedieť viac.“

Pokračovali sme ďalej dlhou chodbou končiacou sa dverami z čierneho kameňodreva.

Ako sme sa k nim blížili, vzduchom sa niesol slabý zápach niečoho zatuchnutého a sladkastého, s nádychom skazenosti.

Žalúdok sa mi stiahol. V duchu som si dohovárал, aby som vztýčil hlavu a udržoval zamračený, neotrasiteľný výraz, aký by mal mať skutočný asistent vyšetrovateľa. Potom som si musel pripomenúť, že ja predsa *som* skutočný asistent vyšetrovateľa, dočerta.

„Riešili ste už veľa prípadov úmrtí, pane?“ opýtal sa Otirios.

„Prečo?“ odvetil som.

„Len zo zvedavosti, vzhľadom na povahu tohto prípadu.“

„Nie. Väčšinou sme s vyšetrovateľkou riešili podvody a spreneveru medzi dôstojníkmi tu v Daretane.“

„Nemali ste na starosti tú minuloročnú vraždu? Toho opitého strážnika, čo napadol chlapa na kontrolnom stanovišti?“

Pocítil som, ako sa mi naplo líce. „Pozícia vyšetrovateľky judexu tu vznikla iba pred štyrmi mesiacmi.“

„Aha, chápem, pane. Ani na predchádzajúcom pôsobisku ste s pani vyšetrovateľkou neriešili žiadne prípady úmrtia?“

Sval na líci sa mi ešte viac napol. „Keď sem vyšetrovateľka prišla,“ vysvetľoval som, „vybrali ma spomedzi ostatných miestnych sublimov, aby som jej robil asistenta. Takže nie.“

Otiriosov krok sa nepatrne zakolísal. „Takže... pre vyšetrovateľku judexu pracujete len *štyri mesiace*, pane?“

„Kam tým mierite, princeps?“ zavrčal som podráždene.

Na okraji úst sa mu opäť objavil úškrn. „No, pane,“ poznamenal, „ak by som si ja osobne mal vybrať, ktorý prípad úmrtia bude môj prvý, asi by som nechcel, aby to bol práve tento.“

Otvoril dvere.

ZA DVERAMI SA nachádzala spálňa, rovnako veľkolepá ako zvyšok domu, so širokou, mäkkou machovou posteľou v rohu a so stenou z papraďového papiera, oddeľujúcou priestor, ktorý som odhadoval na kúpeľňový kút – hoci som ešte nikdy na vlastné oči kúpeľňový kút v žiadnom dome nevidel, vedel som, že také veci existujú. V jednom rohu visel mai-lampáš; v protiahlom rohu zasa ďalšia huba kirpis. Vedľa nej ležali dva kufre a kožená taška. Predpokladal som, že patria veliteľovi Blasovi.

Najpozoruhodnejším prvkom miestnosti však bol zhuk listnatých stromov rastúcich v jej strede – pretože vyrastali z človeka.

Presnejšie povedané, *skrz* človeka.

Mŕtvolu visela uprostred spálne, prepichnutá množstvom štíhlych stromčekov, no ako spomínal Otirios, spočiatku bolo ťažké vôbec rozoznať, že sa človek díva na ľudské telo. V hustom poraste bolo vidieť kúsok trupu a časť ľavej nohy. To málo, čo som dokázal identifikovať, nasvedčovalo tomu, že ide o muža v strednom veku, oblečeného v purpurových farbách jialetu ríšskych inžinierov. Pravá paža bola úplne stratená a pravú nohu pohltil roj koreňov, ktoré vyrástli z kmeňov malých stromčekov a zarezávali sa do kameňodrevenej podlahy komnaty.

Zaľhadel som sa do koreňov. Zdalo sa mi, že medzi všetkými tými skrútenými výhonkami dokážem rozoznať ružovkastý pahýľ stehennej kosti.

Sklopil som zrak a uvidel som obrovskú kaluž krvi, ktorá sa rozliala po podlahe, hladká a lesklá ako zrkadlo z čierneho skla.

Žalúdok sa mi skrútil, akoby som v ňom mal úhora snažiaceho sa vyskočiť von.

Prikázal som si sústrediť sa, dýchať. Nestrať rozvahu. Týmto sa teraz živím.

„Pokojne podíďte bližšie, pane, je to bezpečné,“ pobádal ma Otirios až príliš veselým tónom. „Prezreli sme celú miestnosť. Nemajte obavy.“

Prešiel som k zeleni, aby som si ju lepšie prezrel. V skutočnosti nešlo o stromy, ale o akýsi dlhý, pružný druh trávy – trochu podobný dutoduju, dutej, drevnatej travine, z ktorej sa vyrábali rúry a lešenia. Zdalo sa, že hustý trs výhonkov sa vynáral z priestoru medzi Blasovým ramenom a krkom – zazrel som náznak stavcov uväznených medzi nimi a potlačil som ďalšiu vlnu nevoľnosti.

Najpozoruhodnejšia bola Blasova tvár. Keď výhonky vypučili z jeho trupu, zrejme sa ešte rozvetvili, a jeden z nich zo strany prestrelil Blasovu lebku, čo mu vykrútilo hlavu do strašného uhla; no zároveň tento výhonok akosi obalil jeho lebku nad hornou čeľusťou a pohltil mu tvár, nos aj uši. Z Blasovej lebky ostala len spodná čeľusť, otvorená dokorán

v nemom výkriku; a tam, nad ňou v dreve, polovica chrupu a podnebie úst miznúce vo zvlnenom povrchu kôry.

Zahľadel som sa na jeho bradu. Jemný náznak ocelovosivého strnis-ka; slabá jazva na okraji, zrejme z nejakej nehody alebo potýčky. Posúval som sa pohľadom ďalej po zvyšku tela. Ľavú ruku mal pokrytú svetlohnedými chlpkami, prsty zhrubnuté a popraskané po rokoch tvrdej práce. Nohavice na ľavej nohe boli zmáčané od tmavej krvi, ktorej bolo toľko, že stiekla až do čížmy a naplnila ju ako džbán opicovina.

Na temene som ucítil nejakú kvapku a pozrel som sa hore. Výhonky prerazili strechu domu a dnu sa predierala ranná hmľa.

„Ak by vás to zaujímalo, pane, trčia asi desať piadí nad domom,“ poznamenal Otirios. „Štyrmi piadami strechy prešli, akoby si razili cestu cez rybí tuk. Takže ide o dosť veľký výrastok. Nikdy som nič podobné nevidel.“

„Ako dlho to trvalo?“ spýtal som sa chrapľavým hlasom.

„Menej než päť minút, pane. Aspoň podľa výpovedí slúžok. Mysleli si, že ide o zemetrasenie, tak veľmi sa dom triasol.“

„Majú apoteti voľačo, čo dokáže spôsobiť niečo takéto?“

„Nie, pane. Apotetikalský jialet disponuje všelijakými štepmi a infúziami na kontrolu rastu rastlín – tingová pšenica napríklad dozreje za štvrtinu zvyčajného času, rôzne druhy ovocia dorastú do trojnásobku či štvornásobku bežnej veľkosti. Ale nikdy sme nevyvinuli nič, vďaka čomu by strom mohol vyrásť v priebehu pár minút... nehovoriac o niečom, čo by rástlo priamo zvnútra človeka.“

„Máme dôvod domnievať sa, že si niekto vyhliadol Blasa ako svoju obeť?“

„Na to neexistujú dostatočné dôkazy, pane,“ odvetil Otirios. „Patrí k inžinierom, takže veľa cestoval. Mohol niečo na cestách omylom skonzumovať alebo sa niečím nakaziť. Zatiaľ sa nám nepodarilo určiť príčinu.“

„Navštívil v meste niekoho ďalšieho? Nemohol sa stretnúť s nejakým iným infikovaným úradníkom či ríšskym pracovníkom?“

„Nevyzerá to tak, pane,“ odpovedal Otirios. „Zdá sa, že sem dorazil zo susedného kantónu bez toho, aby sa s kýmkoľvek stretol.“

„Existuje vôbec nejaký záznam o nákaze tohto typu?“

Otirios pohrdavo našpúlil pery. „Nuž, nákazy sa vyskytujú na mnohých miestach v Ríši, pane. Infúzie, štepy, alterácie, ktoré sa vymkli spod kontroly... Každá je iná. Musel by som to preveriť.“

„Ak ide o nákazu, mala by sa šíriť, či nie?“

„No... preto sa tomu hovorí nákaza, pane,“ uštipačne poznamenal Otirios.

„Ako je potom možné, že sa to stalo tomuto jednému mužovi a ničomu ani nikomu inému?“

„Ťažko povedať v tejto chvíli, pane. Momentálne preverujeme, kde všade sa Blas pohyboval. Bol na obhliadke vonkajších kantónov vrátane morských hradieb, kde kontroloval všetko opevnenie. A... ehm...“ Zaváhal. „Predsa len sa blíži obdobie dažďov.“

S kamenným výrazom v tvári som prikývol. Obdobie dažďov, ku ktorému sa schyľovalo, viselo nad vonkajšími kantónmi Ríše tak očividne, že ignorovať ho by bolo ako pokúsiť sa zabudnúť na existenciu slnka.

„Navštívil niekto túto izbu pred Blasovým príchodom?“ spýtal som sa. „Prípadne sa niekto niečoho dotýkal?“

„Služobníctvo, samozrejme. Tu sa môžeme opierať len o ich výpovede.“

„Známky násilného vniknutia ste nenašli?“

„Nie, pane. Toto miesto má viac ochranných pečatí než samotná cisárova Svätýňa. Potrebujete kľúče s činidlami na to, aby ste sa k nej vôbec priblížili.“

Mlčky som sa zamýšľal a vybavil som si, koľko okien a dvier sa v tomto dome nachádza.

„Ak sa vám tento prípad podarí vyriešiť, bude to veľmi prospešné, pane,“ poznamenal Otirios.

„Prosím?“ nechápal som.

„Prospešné pre vašu kariéru.“ Znova sa usmial, no tentoraz pomerne kruto. „To predsa chcete, nie, pane? Povýšenie. Po tom by hádam túžil každý dôstojník.“

„Ja si túžim konať svoju povinnosť,“ odvrkol som.

„Ale samozrejme, pane.“

Chvíľu som sa naňho uprene díval. „Prosím, nechajte ma chvíľu osamote, princeps,“ požiadal som. „Budem musieť vytvoriť rytinu miestnosti.“

OTIRIOS MA NECHAL stáť osamote pred mŕtvolou, ktorú spustošil strom, a zatvoril za sebou dvere. Siahol som do ryteckej tašky na boku a otvoril som ju. Vnútri ležali rady drobných sklenených ampuliek uzavretých korkovými zátkami, každá z nich obsahovala niekoľko kvapiek tekutiny: niektoré boli bledo oranžové, iné jemne zelené. Jednu som vytiahol, zložil som zátku, priložil som si ju pod nos a zhlboka som sa nadýchol.

Štiplavý pach lúhu mi zaplnil nosné dutiny tak, až mi z očí vyhrkli slzy. Ešte raz som si k nemu privoňal, aby som sa uistil, že mi tá aróma obklopila celú myseľ. Potom som zavrel oči a nasal som vzduch.

Vzadu za očami som pocítil šteklenie alebo chvenie, akoby sa moja lebka premenila na misu s vodou plnou rybiek, čo v nej švihajú chvostmi. Potom som si privolal spomienku.

Hlas mojej šéfk, vyšetrovateľky, mi zašepkal do ucha: *Keď dorazíš na miesto činu, Din, pozorne si prezri celú miestnosť. Skontroluj všetky možné vchody a východy. Pozri sa na všetko, čoho sa mŕtvy mohol dotknúť. Mysli na miesta, ktoré sa bežne prebliadajú, na ktoré sa bežne zabúda. Miesta, kam by slúžkam nenapadlo ísť, aby ich upratali.*

Otvoril som oči, zahľadel som sa na miestnosť a sústredil som sa, pričom aróma lúhu mi stále visela v lebke. Skúmal som steny, podlahu, usporiadanie zariadenia a každého kusu nábytku, obrys každého tieňa,

záhyb každej prikrývky – a ako som na ne upieral pozornosť, všetky tieto výjavy sa mi vrývali do pamäti.

Veľká, skvostná Chanumská ríša už dávno priviedla umenie formovania života, koreňov i končatín, mäsa i kostí k dokonalosti. A podobne, ako bola huba kirpis v rohu miestnosti upravená tak, aby chladila a čistila vzduch, ja som bol ako cisársky rytec upravený, aby som si pamätal všetko, čo prežijem, natrvalo a navždy.

Díval som sa a díval, občas som si pričuchol k ampulke v ruke. Rytci si pamätajú všetko, no neskôr si rýchlo a presne vybaviť spomienky, to už vyžaduje isté úsilie. Pachy slúžili ako spúšťače: rovnako ako obyčajní ľudia, aj rytci si spájali spomienky s arómami; takže keď budem neskôr podávať hlásenie svojej šéfkke, jednoducho odzátkujem tú istú ampulku, naplním si hlavu tými istými výparmi a použijem ich vôňu ako bránu, aby som si vybavil všetko, čo som zažil. Aj preto niektorí nazývajú rytcov „ňuchačmi fľaštičiek“.

Keď som s miestnosťou skončil, vykročil som dopredu a s prižmúrenými očami som sa zahľadel na trs výhonkov. Obišiel som ich dookola a všimol som si, že jeden výhonok zakvitol: bol tam ako osamelý, krehký biely výrastok, ale predsa to bol kvet.

Dal som si pozor, nech nestúpim na krv na podlahe, a prešiel som ku kvetu bližšie, aby som ho preskúmal. Nechutne páchol, pripomínalo mi to vývratky po opicovíne. Vnútorne lupene mal jasne fialové, posiate žltými škvrnami, tyčinky skrútené a tmavé. Išlo o vsutku škaredý kvietok.

Potom som postupne vybral všetky Blasove veci a rozložil ich pred sebou. Mešec s mincami; malý nôž; súprava košiel, kabátcov, nohavíc a opasku; dlhý meč z cisárskej výbroje s pošvou spolu s ozdobnou dôstojníckou záštitou; ľahká krúžková košeľa, zrejme pre prípad núdze, keďže poriadne bojové brnenie by sa mu len ťažko nosilo všade so sebou; a napokon malá nádobka s olejom.

Privoňal som k nemu. Mal výraznú arómu, dokonca aj v tejto zapáchajúcej izbe. Korenie, list mandarančovníka, zmes do vareného vína,

možno kadidlo. Oči sa mi zachveli, keď som v pamäti hľadal podobnú vôňu – a potom som ju našiel.

Pred vyše rokom mi Leonie, moja priateľka, zamávala pred nosom malou nádobkou a povedala: *Liečivé oleje. Na masáže a iné veci. Nič lacné!*

No táto nádobka bola oveľa honosnejšia než tá jej. Obrátil som ju v ruke a potom som ju vrátil späť k jeho veciam – a vtom som si všimol niečo, čo som predtým úplne prehliadol: malú knižku.

Zovrelo mi hruď. Vytiahol som tenký zväzok a začal som v ňom listovať. Strany pokrývalo drobné písmo, ktoré by väčšina ľudí dokázala sotva prečítať. Pred mojimi očami však písmená poskakovali a chveli sa, a ja som vedel, že ich rozlúštim len s veľkou námahou.

Pozrel som ponad plece na zatvorené dvere, za ktorými som z chodby začul Otiriov hlas. S úškľabkom som si knihu strčil do vrečka. Odnášať dokazový materiál z miesta činu predstavovalo vážny priestupok, ale ja som mal svoj vlastný spôsob čítania. Lenže tu som ho praktizovať nemohol.

Neskôr, povedal som si v duchu. A potom ju vrátim.

Ďalej som skontroloval kúpeľňový kút. Bola to drobná miestnosť s oknom nad vaňou z kameňodreva. Okno sa zdalo príliš malé na to, aby ním niekto preliezol, no aj napriek tomu som si zaumienil, že neskôr preskúmam trávu pod ním a zistím, či sa na nej nenájdu nejaké odtlačky.

Zadíval som sa na zrkadlo z lešteného bronzu zavesené na stene kúpeľňového kúta, poklepal som po ňom a uistil som sa, že pevne drží. Prezrel som si dutodujové potrubia, potom som o krok odstúpil a zahľadel som sa na stenu a strop, premýšľajúc, ako asi privádzajú teplú vodu z kotla umiestneného v inej časti domu sem do kameňodrevenej vane. *Zázraky modernej doby*, napadlo mi.

Potom som sa otočil a pohľad mi padol na steny z papraďového papiera, po ktorých sa rozrastala pleseň, najmä na vrchu – malé čierne škvrny tu a tam.

Nikdy som ešte nevidel, aby papraďové steny napadla pleseň. Obzvlášť by som to nečakal na týchto stenách, takých čistých, bielych

a zušľachtených. Ľudia používali papraďový papier všade na Vonkajšom okraji Ríše najmä pre jeho odolnosť voči plesniam a hubám – a aj preto, že tu dochádzalo k častým zemetraseniam, a keď sa začali rúcať steny, vyplatilo sa, ak boli skôr z papraďového papiera než z kameňa.

Rozhodol som sa, že tú pleseň lepšie preskúmam, a znova som si pričuchol k ampulke s lúhom, aby som sa uistil, že si tento obraz aj neskôr ľahko vybavím. Potom som sa opäť pozrel na telo, tú polovičnú osobu uväznenú v bolestnom výkriku. Z diery v strope dopadla kvapka vody na okraj jeho čizmy a po koženom povrchu stiekol tenký vejár nahromadenej krvi. Jazero na drevenej podlahe sa takmer nebadateľne rozšírilo.

Skrútilo mi žalúdok. Postavil som sa a pozrel som sa do bronzového zrkadla. Strhol som sa pri pohľade na tvár, ktorá na mňa z neho hľadela.

Tvár veľmi mladého muža, s hustými čiernymi vlasmi, tmavými, ustarostenými očami a mierne sivastou pokožkou človeka, ktorý podstúpil výrazné infúzie a alterácie. Prezeral som si jeho štíhlu bradu a dlhý nos. Pekné črty – nie mužné, nie drsné, nie krásne, ale *pekné* –, ktoré však nepasovali k niekomu takému vysokému.

Nepodobalo sa to na tvár asistenta vyšetrovateľky judexu. Ani na niekoho, kto by tu vôbec mal byť. Skôr na chlapca, ktorý sa hrá na dospelého, ktorý predstiera, že je autoritou s oveľa väčším vplyvom, než aký kedy bude mať.

A čo by sa s týmto mladíkom stalo, keby sa niekto dozvedel, ako sa *skutočne* dostal na túto pozíciu?

Žalúdok sa mi opäť skrútil, prevrátil, roztočil. Vrhol som sa k oknu v kúpeľňovom kúte, vyklonil som sa z neho a na trávnu pod ním som vyprskol prúd vývratkov.

„Do riti!“ ozvalo sa zvonka.

Zalpal som po dychu a pozrel som sa dolu. S otrasenými výrazmi na tvárach na mňa zo záhrad civeli dvaja apotetskí dôstojníci.

„Ach...“ povedal jeden.

„Do riti,“ odpľul som si. Zapotácal som sa späť dnu a zatvoril som za sebou okno.

KEĎŽE SOM NEMAL vreckovku, ústa som si utrel do podšívky kabáta. Potiahol som nosom a trikrát, štyrikrát, päťkrát som prehltol v snahe potlačiť tú odpornú pachuť žlče späť do krku. Potom som opatrne obišiel kaluž krvi a zamieril som smerom ku dverám spálne, aby som vyšiel von, no keď som dvere otvoril, zarazil som sa.

Cez chodbu ku mne doľahol hlas Otiria, ktorý sa rozprával s ďalším apotetským strážcom.

„... upätý malý sopliak, sotva po puberte,“ hovoril práve. „Myslím, že som o ňom počul od ostatných sublimov. Vraj bol najhlúpejší z celej skupiny, stokrát takmer prepadol. Som prekvapený, že teraz pracuje pre vyšetrovate—“

Rýchlo som vykročil vpred. „Princeps,“ oslovil som ho.

Len čo som sa vyrútil spoza rohu, Otirios sa strhol do pozoru. „Ach... á-áno, pane?“

„Skôr než vypočujem svedkov, obzriem si dom a pozemok,“ vyhlásil som. „Medzitým, prosím, umiestnite svedkov do oddelených miestností a dohliadnite, aby sa medzi sebou nerozprávali. A tiež by som bol rád, ak by vaši ostatní strážcovia pokryli všetky vchody a východy – len pre prípad, že by existoval nejaký kľúč s čínidlami, o ktorom nevieme, a niekto by sa pokúsil prešmyknúť dnu alebo von.“

Otirios zbledol, zjavne znechutený predstavou, že bude musieť tak dlho dozerať nad toľkými ľuďmi. Otvoril ústa, akoby chcel namietajú, no napokon ich neochotne zavrel.

„A princeps...“ S úsmevom som sa naňho pozrel. „*Naozaj* si vážim vašu podporu.“

Cestou preč som sa stále usmieval. Nikdy predtým som takýto rozkaz nevydal, ale užil som si to. Hoci som Otiria nemohol pokarhať – patrila

k inému jialetu, k inému ríšskemu úradu –, mohol som mu hodiť na krk mizernú úlohu a nechať ho plniť ju poriadne dlho.

Prechádzal som celým sídlom, občas som si pričuchol k ampulke, skúmal som každú chodbu, každú miestnosť. Pri každých dverách mi nad hlavou visel znak klanu Hazovcov – vtáčie pierko medzi stro-mami.

Zdalo sa, že Hazovci si mohli dovoliť hubu kirpis v každej väčšej miestnosti, no tá na západnom konci neďaleko kuchýň vyzerala scvrknuto a zvädnutá. Zvláštne. Vštepil som si ju do pamäti a pokračoval som ďalej, kontrolujúc všetky okná a dvere – väčšinou z papraďového papiera. Všetky dvere boli žiarivo biele a jedny zrejme stáli viac než môj mesačný plat.

Prechádzal som cez kuchyne, keď som si všimol niečo pod sporákom: drobnú škvrnku krvi. Dotkol som sa jej prstom. Stále vlhká, stále tmavá. Krv, samozrejme, môže byť v kuchyni z rôznych dôvodov, ale aj tak som si ju vryl do pamäti. Potom som vyšiel von.

Záhrady boli veľmi pekné a prepracované: cez pozemok sa vinuli upravené potôčiky, ponad ne sa v malebných zákutiach elegantne klenuli malé mostíky. Scenéria ako z rozprávky pre deti; no napriek tomu som pri prechádzke chodníkmi nenašiel nič zaujímavé, len zopár apotetov, ktorí stále hľadali známky náказы.

Došiel som k miestu, kam som pred chvíľou vracal z okna, a prehľadal som trávu, aby som zistil, či sa v nej nenájdu odtlačky či stopy po rebríku alebo niečo podobné. Nikde nič.

Napokon mi zostávalo prezrieť už iba záhradníkovu chatku. Bola to svojrázna stavba z tenkých papraďových stien, na policiach posiatá drobnými rastlinami, o ktoré sa záhradník zjavne staral. Rady pestrofarebných kvetov, niektoré čerstvé, iné vädnúce. Nachádzala sa tu aj pomerne veľká hlinená pec. Nakukol som dnu a všimol som si na jej dne popol, a keď som sa dotkol tehál, zistil som, že sú ešte trochu teplé, akoby v peci cez noc tleli uhlíky.

Ešte raz som obišiel celý pozemok, aby som sa uistil, že som videl všetko, čo sa dalo. Potom som sa rozhliadol, potvrdil som si, že som sám, a vytiahol som z vrečka veliteľovu knihu.

Otvoril som ju, prižmúrenými očami som sa zahľadel na chvejúce sa, tancujúce slová na papieri a začal som nahlas čítať.

„Úsek h-hradieb... 3C,“ zamrmlal som. „Dátum k-kontroly štvrtého egína... dve t-tony piesku, dve tony hliny...“

Čítal som ďalej a ďalej, predieral som sa cez drobné písmo a počúval som svoj vlastný hlas. Vštepovanie textu do pamäti mi išlo veľmi ťažko, ale keď som ho čítal nahlas a počúval som svoje slová, dokázal som si ich zapamätať tak ako všetko ostatné, čo som počul.

Celý text som prečítal nahlas tak rýchlo, ako som dokázal. Väčšinou išlo o záznamy veliteľových pohybov počas jeho obhliadok, so zápismi ako napríklad *kontrola pajtasizských mostov na severe kantónu Tala – 6. až 8. egína – všetky prešli*, a podobne. Zjavne mal pred vyše štyrmi týždňami, počas mesiaca egín, veľa práce. Netušil som, či môže niečo z toho súvisieť s prípadom, ale ako rytec som mal za úlohu vryť si do pamäti všetko.

Keď som skončil s rytím knihy, vydal som sa po mnohých mostíkoch späť k domu. Nikdy predtým som nevypočúval svedkov úmrtia, a už vôbec nie služobníctvo v dome šľachtickej rodiny. Premýšľal som, ako začať.

V odraze vody podo mnou som zazrel záblesk vlastnej tváre, sčerenej a zvlnenej, a na moment som zastal. „Neposer to, áno?“ povedal som svojmu vodnému odrazu. Prešiel som cez posledný mostík a vošiel som do domu.

NAJPRV SOM SA rozhodol vypočúť služobníctvo, keďže práve ono malo prístup do Blasových izieb. Začal som s dievčaťom, ktoré predtým tak hystericky jačalo – drobnou postavou s úzkymi plecami a tenkými zápästiami. Bola taká útla, až sa človek čudoval, ako vôbec dokáže

nosiť všetky tie taniere. Práve ona údajne dobehla na Blasovo volanie o pomoc o ôsmej ráno, tesne pred raňajkami, tvrdila mi.

„Volal o pomoc?“ spýtal som sa.

Prikývla. Po líci sa jej neisto skotúlala slza až do jamky nad nosnou dierkou. „Vravel, že... že mu zvieria hrud“, šepla. „Že sa mu ťažko dýcha. Už bol na ceste na raňajky, no potom sa zastavil a vrátil sa do izby. Prišla som za ním, snažila som sa mu pomôcť dostať sa na lôžko, keď vtom... keď...“

Zvesila hlavu; slza sa jej z jamky pri nose skotúlala na peru a ona sa znova rozplakala.

„P-prepáčte,“ vzlykala a snažila sa upokojiť. „M-mala som sa spýtať... Či by si pán... d-dal čaj?“

„Ach... nie, ďakujem,“ odvetil som.

Z nejakého dôvodu ju to rozplakalo ešte viac. Čakal som, kým prestane, no keďže to vyzeralo márne, nechal som ju ísť.

Presunul som sa k ďalšej svedkyni, staršej slúžke menom Efinas. Po-maly sa posadila a ja som si všimol, ako starostlivo a opatrne sa pohybuje. Zrejme bola zvyknutá byť pod dohľadom. Potvrdila výpoveď prvej slúžky: Blas prišiel neskoro večer, okúpал sa a išiel spať; všetko sa zdalo úplne normálne, až kým ráno nezačal kričať o pomoc. Nešla za ním, takže nič viac nevedela, ale ožila, keď som sa spýtal, či tu Blas už predtým niekedy prebýval.

„Áno,“ potvrdila. „Moji páni ho tu často nechávali prespať. Mal s nimi blízky vzťah.“

„Čím sa tento pobyt líšil od tých predchádzajúcich?“ vyzvedal som. „Líšil sa nejako vôbec?“

Zaváhala. „Líšil,“ priznala.

„Čím?“

Ďalšie zaváhanie. „Tentoraz nás nechal *na pokoji*,“ prehovorila potichu. „Asi preto, že nemal príležitosť niečo skúšať.“

Odkiaľšal som si, pričuchol som k ampulke a dúfal som, že si nevšímam, ako sa červenám. „Povedzte mi o tom viac, prosím,“ požiadal som.

Poslúchla. Podľa všetkého bol Blas poriadny smilník, ktorý sa vrhal na slúžky, len čo sa s nimi ocitol osamote. S istotou nevedela, či niekto-ré z dievčat jeho návrhy opätovalo, ale pochybovala o tom. So všetkými však údajne zaobchádzal rovnako.

„Čo ho sem privádzalo?“ spýtal som sa jej.

Sklopila zrak. „Bol rodinným priateľom Hazovcov,“ vysvetlila.

„Rodinným priateľom? Preto tu nocoval?“

„Áno.“

„Nie je zvláštne, že niekto prespáva v cudzom príbytku, keď tam domáci ani nie sú?“

Tým som si od nej vyslúžil pohrdavý pohľad. Uprela pohľad na mo-je lacné topánky a zle sediaci kabát. „Medzi šľachticmi to nezvyčajné nie je.“

Zdalo sa, že už aj služobníctvo sa považuje za svetaznalejšie než ja. A zrejme sa nemýlia.

Ďalej som jej kladol otázky, no z každej odpovede som sa dozvedel čoraz menej a menej. Stále viac sa do seba uzatvárala. Všetko som si v duchu poznačil a prešiel som ďalej.

Ostatných dievčat som sa takisto spýtal na Blasove návrhy. Hoci potvrdili rozprávanie staršej slúžky, všetky vyhlásili, že s Blasom nikdy nad rámec týchto neprijemných chvíľ neudržiavali žiaden vzťah, a ani jedna k tomu nemala čo viac dodať.

„Nič som nepočula ani nevidela pred tým, než zomrel,“ odvrklo posledné dievča odmerane. Pôsobilo smelšie, hlučnejšie, zlostnejšie než ostatné. Možno bolo menej ochotné ticho znášať svoje nevolníctvo. „Za celú noc nič. To vám viem povedať presne.“

„Ste si istá?“ spýtal som sa.

„Som,“ odpovedala. „Pred príchodom hosta som toho totiž veľa nenaspala.“

„Naozaj? Prečo?“

„Lebo mi bolo teplo. Veľmi teplo.“

Zamyslel som sa. „Spíte neďaleko kuchýň?“

„Áno. Prečo?“

„Lebo tam uhynula huba kirpis. Nemohlo vám byť teplo práve kvôli tomu?“

Vyzerala prekvapene. „Zomrela ďalšia?“

„Stalo sa to už aj predtým?“

„Sú veľmi citlivé na závlahu. Keď jej dostanú priveľa, scvrknú sa a uhynú.“

„Aký druh závlahy?“ zaujímal som sa.

„Akýkoľvek. Dážď. Vlhko. Necháte otvorené okno alebo dvere – najmä teraz, keď sa začína obdobie dažďov –, a hneď ochorejú. Sú hrozne chúlостivé.“

Oprel som sa a sústredil som sa. So známym chvením za očami som si privolať spomienky na prehliadku domu, každý obraz každej miestnosti sa mi dokonale vyjavil v mysli ako mucha uväznená v kvapke medu. Nevidel som žiadne otvorené dvere ani okná. Tak ako mohla tá huba kirpis odumrieť?

„*Nezatvorili* ste náhodou vy alebo niekto iný v dome nejaké dvere či okno pred tým, než Blas zomrel?“ spýtal som sa.

Zadívala sa na mňa. „Po tom, čo sme videli, pane,“ vysvetľovala, „sme sotva dokázali stáť, nieto ešte pracovať.“

Bral som to ako nie – žiadne dvere ani okná nezatvárali – a pokračoval som ďalej.

NAPOKON UŽ NEZOSTALI žiadne ďalšie slúžky, ktoré by som mohol vypočuť, tak som sa obrátil na kuchárku a opýtal som sa jej na krv v kuchyni. Neurobil som tým na ňu príliš veľký dojem.

„A čo si vy myslíte? Prečo by asi v kuchyni mohla byť krv?“ dožadovala sa.

„Porezali ste sa?“ spýtal som sa.

„Nie. Samozrejme, že nie. Na to som príliš stará a príliš dobrá. Ak ste našli krv, určite je z masťokapra, ktorého som varila Blasovi na raňajky – niežeby sa k nemu napokon dostal.“

„Masťokapor?“ zopakoval som a vystrúhal som udivenú grimasu. „Na raňajky?“

„Mal ho rád,“ odvetila. „Tam pri hradbách, kde pracoval, sa asi ťažko zháňa.“ Naklonila sa bližšie. „Ak vás zaujíma môj názor, podľa mňa tam pri tých morských hradbách niečo chytil. Nejakého parazita či čo. Myslite na to, čo všetko tie hradby vonku *zadržujú*. Len Sanktum vie, aké podivnosti odtiaľ ľudia prinášajú dnu!“

„Sem sa nedostanú, madam,“ oponoval som jej. „Na to predsa morské hradby slúžia.“

„No pred pár rokmi cez ne niečo preniklo,“ namietla s viditeľným nadšením, že môže s niekým preberať také zvláštnosti. „Nejaká potvora sa dostala dnu a prv než ju légie stihli skoliť, spustošila celé jedno mesto na juh odtiaľto. Teraz tam kvitnú stromy, hoci predtým sa to nikdy nedialo. Neboli to totiž stromy, ktoré by *dokázali* kvitnúť.“

„Ak by sme sa mohli vrátiť k okolnostiam včerajšej noci, madam...“

„K akým okolnostiam?“ odfrkla. „Ten muž sa niečím nakazil. Nič zložité za tým nehľadajte.“

Tlačil som na ňu ďalej, ale bez výsledku, a tak som ju nechal ísť.

ĎALŠÍ NA RADE BOL záhradník. Volal sa Uxos a zjavne v dome neslúžil iba ako záhradník – robil aj všelijaké drobné práce na údržbu pozemkov, opravoval steny či papradové dvere. Mimoriadne plachý muž, zrejme už pristarý na všetky svoje povinnosti. Pri predstave, že by mal opravovať škody, ktoré na dome napáchali stromy, vyzeral vydesene.

„Ani neviem, čo je to za strom,“ poznamenal. „Nikdy v živote som ho nevidel.“

„Mal na sebe kvet, viete,“ napovedal som mu. „Taký malý, prevažne biely.“ Opísal som mu ho – vnútorné lupene fialové a žlté, vôňa sladká a odporná zároveň. Len pokrútil hlavou.

„Nie, nie,“ povedal. „Taký kvet nepoznám. Ani taký strom. Jedno-ducho neviem.“

Spýtal som sa ho na hubu kirpis a dostal som rovnakú odpoveď ako od slúžky: priveľa vlhka ich zabíja. No ako mohla uhynúť táto, to netušil.

„Niektó ju asi preliat,“ uvažoval. „Možno do nej vylial nejaký nápoj. Stojí veľa peňazí, ale stáva sa to. Veľmi ťažko sa o ne stará. Ochladzovanie vzduchu je zložitý proces. V koreňoch sa im tvoria čierne plody, ktoré treba vyberať...“

Napokon som sa ho spýtal na pec v jeho chatke a popol po ohni.

„Ohňom čistím náradie,“ vysvetľoval Uxos. „Niektoré rastliny sú veľmi citlivé. Nemôžem si dovoliť, aby sa medzi nimi prenášala pleseň. Tak dávam nástroje do ohňa, aby som ich vyčistil.“

„Neexistujú náhodou na také účely prípravky?“ spýtal som sa. „Mydlá a podobné prostriedky na náradie?“

„Sú drahé. Oheň je lacnejší.“

„Hazovci nepôsobia ako ľudia, ktorí hľadajú na cenu.“

„Hľadajú na to, či ich *zamestnanci* nie sú drahí,“ vyhlásil. „Potom zamestnanci odchádzajú. Veľmi sa snažím nebyť drahý. Nechcem odísť.“

V jeho oku sa mihol záblesk obavy. Zdal sa mi príliš starý na to, aby ešte pracoval, a on to vedel tiež. Tlačil som naňho ďalej, ale nemal už čo povedať, a tak som ho nechal ísť.

AKO POSLEDNÁ MI zostala správkyňa domu – istá madam Gen-nadios, ktorá zjavne riadila celú usadlosť, keď Hazovci neboli doma. Bola to postaršia žena so zvráskavenou, výrazne nalíčenou tvárou. Na sebe mala jasne zelené rúcho z veľmi drahého materiálu – mäkkého

a trblietavého sazijského hodvábu z vnútorných prstencov Ríše. Keď vošla, zastavila sa, premerala si ma chladným, prenikavým pohľadom a potom si sadla. S dokonalým držaním tela – so zomknutými kolenami, s rukami položenými v lone a s pevne vystretými plecami – sa uprene zahľadela do rohu.

„Deje sa niečo, madam?“ spýtal som sa.

„*Chlapca*,“ utrúsila sucho, hlasom napnutým ako tetiva. „Oni poslali *chlapca*.“

„Prosím?“

Kútikom oka si ma znova premerala. „Toto je ten, kto nás uväznil v našom dome, v dome mojich pánov, a nedovolí nám odstrániť tú prekliatu mŕtvolu – veľký, prerastený *chlapec*.“

Uplynul dlhý, mrazivý moment ticha.

„Nieкто vo vašom dome zomrel, madam,“ ozval som sa napokon. „Možno na niečo nákazlivé. Niečo, čo mohlo zabiť aj vás ostatných. Nechcete, aby sme to vyšetrili?“

„Tak kde je potom vyšetrovateľka?“

„Vyšetrovateľka sa nemôže dostaviť osobne,“ odpovedal som. „Preto som tu, aby som miesto obhliadol a podal jej správu.“

Spočinula na mne pohľadom. Pripomínala mi úhora, ktorý sleduje rybku trepotajúcu sa pred jeho jaskyňou. „Tak už hovorte, čo vás zaujíma,“ odvrkla. „Mám prácu. Ten prekliaty strop sa sám neopraví. Pýtajte sa.“

Pričuchol som k ampulke a spýtal som sa jej na dôvody Blasovho pobytu. Pokrčila plecami, no také nepatrné, neúprimné gesto som ešte asi nevidel. „Bol rodinným priateľom Hazovcov.“

„Jedna zo slúžok povedala to isté,“ podotkol som.

„Pretože je to pravda.“

„*Presne* to isté.“

„Pretože je to pravda.“

„A vaši páni bežne nechávajú svojich priateľov prespávať vo svojich domoch?“

„Moji páni majú mnoho domov a mnoho priateľov. Niekedy k nám prídu prespať.“

„A nikto z klanu Hazovcov sa mu nechystal robiť spoločnosť?“

„Moji páni,“ predniesla, „uprednostňujú civilizovanejšie prostredie než tento kantón.“

Zmenil som tému a spýtal som sa jej, kam služobníctvo ukladá kľúče s činidlami.

„Všetky kľúče s činidlami sa na noc zamykajú,“ vyhlásila. „Len ja a Uxos ich máme k dispozícii aj večer, pre prípad núdze.“

Spýtal som sa, či sa dajú kľúče nahradiť, prípadne či sa dá vytvoriť ich kópia, no nad týmito otázkami mávla rukou. Podľa nej nič také nepripadalo do úvahy.

„A čo alterácie?“ nadhodil som. „Nechalo si vaše služobníctvo aplikovať nejaké cisárske štepy?“

„Samozrejme,“ odpovedala. „Kvôli imunite a proti parazitom. Nachádzame sa predsa na *okraji* Ríše.“

„A niečo pokročilejšie?“

Zatriasla hlavou. Pod golierom kabáta som sa začínal potiť. Nepáčilo sa mi, ako málo sa hýbala – sedela vystretá ako kolík a hlavou otáčala len preto, aby sa na mňa kútikom oka pozerala ako nejaký prekliaty vták.

„Môžete mi aspoň povedať, aký mal veliteľ vzťah s Hazovcami?“ dožadoval som sa.

Pri tejto otázke ma prebodla pohľadom.

„Boli *priatelía*.“

„Ako dlho boli priateľmi?“

„Nepoznám všetky detaily o priateľstvách svojich pánov, a ani ich nemám prečo poznať.“

„Majú v Daretane veľa priateľov?“

„Áno. A to v mnohých jialetoch.“ Šľahla po mne očami. „A niektorí sa nachádzajú na vyšších pozíciách než vy.“

Zdvorilo som sa na ňu usmial, no vyzerala, že tú vyhrážku myslela vážne. Kládol som jej ďalšie otázky, no nič viac som z nej už nedostal, a tak som ju nechal ísť.

A TÝM SA moja práca skončila: všetkých svedkov som vypočul, všetko služobníctvo som zaevidoval, všetky časy príchodov a odchodov som zaznamenal. Jediný človek, ktorý do sídla za posledných dvadsaťštyri hodín vstúpil, bol veliteľ Taqtasa Blas. Dorazil krátko po jedenástej v noci dvadsiateho deviateho dňa mesiaca skalasi, okamžite sa okúpал a išiel spať. Ráno tridsiateho vstal, vydal sa na raňajky, no potom sa vrátil naspäť do izby, kde zomrel tým najstrašnejším spôsobom, aký si možno predstaviť. Hoci sa mi zdalo, že som odviezol celkom dobrú prácu – možno okrem výsluchu správkyne domu –, nedokázal som sa v tom všetkom zorientovať. Netušil som, či Blasa niekto zavraždil ani či bolo na jeho smrti vôbec niečo podozrivé.

K nákazám predsa dochádza. Najmä medzi tými, ktorí pracujú pri morských hradbách.

Cestou von som sa zastavil v Blasovej izbe. Samozrejme preto, aby som sa ešte raz pozrel na telo, ale aj preto, aby som vrátil jeho knihu. Bolo zvláštne vkladať Blasov denník späť do jeho tašky, keď mi pri tom nad hlavou visela jeho tvár zaseknutá v nemom výkriku. Bolesť sa v jeho výraze napriek zohaveniu nedala prehliadnuť, akoby stále cítil všetky tie výhonky, čo sa mu prepletali a vinuli cez telo.

Vyšiel som von, poďakoval som Otiriovi a spoločne sme zamierili naprieč pozemkami späť k bráne pre služobníctvo.

„Môžeme telo odniesť na preskúmanie, pane?“ spýtal sa.

„Myslím, že áno, ale svedkov odtiaľto zatiaľ nepúšťajte,“ odpovedal som. „Podám správu vyšetrovatelke a tá si pravdepodobne niektorých z nich predvolá sama.“

„Dobrá práca, pane,“ dodal.

„Čo máte na mysli?“

„Dobrá práca. Ak to smiem tvrdiť. So všetkým ste si šikovne poradili.“ Žiarivo sa na mňa usmial ako starší brat na mladšieho. Také niečo som dosiaľ vídal len nad štvrtým pohárom opicovína. „Len taká rada do budúcnosti, pane – možno by ste sa mohli správať trochu priateľskejšie. Zamestnanci pohrebného ústavu vedia byť vrúcnejší než vy.“

Zastal som a pozrel som sa naňho. Potom som sa otočil a pokračoval v chôdzi po malebných záhradných chodníkoch až k bráne ob-
rastenej viničom.

„Ale musím sa spýtať, pane...“ ozval sa Otirios, keď sme prechádzali cez bránu.

„Áno, princeps?“ povedal som. „Akú radu pre mňa máte tentoraz?“

„Nebolo by to bývalo predsa len jednoduchšie, ak by vyšetrovateľka prišla osobne?“

Znova som zastal a prebodol som ho pohľadom.

„Nie,“ odvetil som rázne. „S absolútnou úprimnosťou vás môžem uistiť, princeps, že nie, *nebolo* by to jednoduchšie, keby vyšetrovateľka prišla osobne.“ Vyšiel som na chodník a zamrmľal som: „To mi verte.“